

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 26ης Μαρτίου 2020*

«Επανεξέταση των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Simpson κατά Συμβουλίου (T-646/16 P) και HG κατά Επιτροπής (T-693/16 P) – Υπαλληλικές υποθέσεις – Σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού που εξέδωσε τις αποφάσεις πρωτοδίκως – Διαδικασία διορισμού δικαστή στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Νομίμως συσταθέν δικαστήριο – Παρεμπίπτων έλεγχος νομιμότητας – Προσβολή της ενότητας και της συνοχής του δικαίου της Ένωσης»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II,

με αντικείμενο την επανεξέταση, δυνάμει του άρθρου 256, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αναιρετικό τμήμα) της 19ης Ιουλίου 2018, Simpson κατά Συμβουλίου (T-646/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:493), και HG κατά Επιτροπής (T-693/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:492), οι οποίες εκδόθηκαν στο πλαίσιο των δικών

Erik Simpson, μόνιμος υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο),

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (C-542/18 RX-II),

και

HG, μόνιμος υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής (C-543/18 RX-II),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, A. Prechal, M. Βηλαρά, E. Regan, M. Safjan, S. Rodin και I. Jarukaitis, προέδρους τμήματος, M. Πεšić (εισηγητή), C. Toader, D. Šváby, F. Biltgen και N. Rîșcăr, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσες διαδικασίας: η αγγλική και η γαλλική

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 21ης Μαΐου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο E. Simpson, εκπροσωπούμενος από την M. Velardo, avocate,
- το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους M. Bauer και R. Meyer,
- ο HG, εκπροσωπούμενος από την L. Levi, avocate,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Berscheid, T. S. Bohr και F. Erlbacher,
- η Βουλγαρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις E. Petranova, L. Zaharieva και T. Mitova,

έχοντας υπόψη τα άρθρα 62α και 62β, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Οι παρούσες διαδικασίες έχουν ως αντικείμενο την επανεξέταση των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αναιρετικό τμήμα) της 19ης Ιουλίου 2018, Simpson κατά Συμβουλίου (T-646/16 P, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: πρώτη υπό επανεξέταση απόφαση, EU:T:2018:493), και HG κατά Επιτροπής (T-693/16 P, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: δεύτερη υπό επανεξέταση απόφαση, EU:T:2018:492) (στο εξής, από κοινού: υπό επανεξέταση αποφάσεις).
- 2 Με την πρώτη υπό επανεξέταση απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο αναίρεσε τη διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή-αγωγή την οποία είχε ασκήσει ο Erik Simpson με αίτημα, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Δεκεμβρίου 2010 περί απορρίψεως της αιτήσεώς του για προαγωγή στον βαθμό AD 9 κατόπιν της επιτυχούς συμμετοχής του στον γενικό διαγωνισμό EPSO/AD/113/07 ο οποίος είχε προκηρυχθεί για την πρόσληψη προϊστάμενων μονάδας με βαθμό AD 9, μεταξύ άλλων εσθονικής γλώσσας, στον τομέα της μεταφράσεως, καθώς και η απόφαση του Συμβουλίου της 7ης Οκτωβρίου 2011 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του κατά της ως άνω πρώτης αποφάσεως της 9ης Δεκεμβρίου 2010 (στο εξής: απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2011) και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το Συμβούλιο σε αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστη. Η διάταξη αυτή είχε εκδοθεί κατόπιν της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 2015, Συμβούλιο κατά Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), με την οποία αναιρέθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11, EU:F:2013:201), και αναπέμφθηκε η υπόθεση στο τελευταίο αυτό δικαιοδοτικό όργανο.
- 3 Με τη δεύτερη υπό επανεξέταση απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 19ης Ιουλίου 2016, HG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή-αγωγή την οποία είχε ασκήσει ο HG με κύριο αίτημα, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 10ης Φεβρουαρίου 2015, με την οποία του είχε επιβληθεί η πειθαρχική ποινή της αναστολής προαγωγής κατά κλιμάκιο για χρονικό διάστημα 18 μηνών και η υποχρέωση να αποκαταστήσει τη ζημία την οποία υπέστη η

Επιτροπή, ύψους 108 596,35 ευρώ (στο εξής: απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2015), καθώς και, στο μέτρο που απαιτείτο, η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή σε αποκατάσταση της ζημίας την οποία υποστήριξε ότι υπέστη.

- 4 Αντικείμενο της επανεξετάσεως αποτελεί το ζήτημα αν, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της γενικής αρχής περί ασφάλειας δικαίου, οι υπό επανεξέταση αποφάσεις θίγουν την ενότητα ή τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, ως αναιρετικό δικαιοδοτικό όργανο, έκρινε ότι ο δικαστικός σχηματισμός του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης που εξέδωσε τη διάταξη της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), και την απόφαση της 19ης Ιουλίου 2016, ΗG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155) (στο εξής, από κοινού: αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις) δεν είχε νόμιμη σύνθεση, λόγω πλημμέλειας την οποία ενείχε η διαδικασία διορισμού ενός εκ των μελών του δικαστικού σχηματισμού αυτού, με αποτέλεσμα παραβίαση της αρχής του νόμιμου δικαστή που κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 5 Η επανεξέταση αφορά επίσης το ζήτημα αν, όπως και στην περίπτωση των διαλαμβανομένων στο άρθρο 277 ΣΛΕΕ πράξεων, ο διορισμός δικαστή μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο παρεμπόδιτος ελέγχου νομιμότητας ή αν αυτός ο παρεμπόδιτων έλεγχος νομιμότητας –επί της αρχής ή λόγω παρελεύσεως ορισμένου χρονικού διαστήματος– αποκλείεται ή περιορίζεται σε ορισμένες περιπτώσεις πλημμελειών προκειμένου να διασφαλισθεί η νομική σταθερότητα και η ισχύς του δεδικασμένου.

Το νομικό πλαίσιο

Ο Χάρτης

- 6 Το άρθρο 47 του Χάρτη, το οποίο επιγράφεται «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτο δικαστήριο», ορίζει, στα δύο πρώτα εδάφια του, τα εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλευτεί δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπιση και εκπροσώπησή του.»

Η απόφαση 2004/752/ΕΚ, Ευρατόμ και το παράρτημα I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 7 Η αιτιολογική σκέψη 6 της απόφασης 2004/752/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 2ας Νοεμβρίου 2004, για την ίδρυση Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2004, L 333, σ. 7), είχε ως εξής:

«Ο αριθμός των δικαστών του δικαιοδοτικού τμήματος θα πρέπει να είναι προσαρμοσμένος στον φόρτο εργασίας του. Για τη διευκόλυνση της λήψης απόφασης του Συμβουλίου όσον αφορά τον διορισμό των δικαστών, θα πρέπει να προβλεφθεί η σύσταση, από το Συμβούλιο, ανεξάρτητης συμβουλευτικής επιτροπής, η οποία θα ελέγχει εάν οι υποβαλλόμενες υποψηφιότητες πληρούν τις απαιτούμενες προς τούτο προϋποθέσεις.»

- 8 Δυνάμει του άρθρου 2 της αποφάσεως 2004/752, το παράρτημα I, με τίτλο «Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης», είχε προσαρτηθεί στον Οργανισμό του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το παράρτημα αυτό, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο εκδόσεως των αναιρεσιβληθεισών αποφάσεων (στο εξής: παράρτημα I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης), προέβλεπε, στο άρθρο 2, τα εξής:

«Το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης αποτελείται από επτά δικαστές. [...]

Οι δικαστές διορίζονται για περίοδο έξι ετών. Τα απερχόμενα μέλη μπορούν να διορίζονται εκ νέου.

Οι κενές θέσεις πληρούνται με τον διορισμό νέων δικαστών για περίοδο έξι ετών.»

- 9 Το άρθρο 3 του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όριζε τα εξής:

«1. Οι δικαστές διορίζονται από το Συμβούλιο, με απόφαση την οποία λαμβάνει σύμφωνα με τ[ο] άρθρ[ο] 257, τέταρτο εδάφιο, [ΣΛΕΕ], κατόπιν διαβουλεύσεως με την προβλεπόμενη στο παρόν άρθρο επιτροπή. Κατά τον διορισμό των δικαστών το Συμβούλιο μεριμνά ούτως ώστε να είναι ισορροπημένη η σύνθεση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και να στηρίζεται στην ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών και όσον αφορά τα εκπροσωπούμενα νομικά συστήματα.

2. Κάθε πρόσωπο το οποίο έχει την υπηκοότητα της Ένωσης και πληροί τις προβλεπόμενες στο άρθρο 257, τέταρτο εδάφιο, [ΣΛΕΕ] προϋποθέσεις, δύναται να υποβάλει την υποψηφιότητά του. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας κατόπιν συστάσεως του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ορίζει τις διαδικασίες υποβολής και εξέτασης των υποψηφιοτήτων.

3. Συγκροτείται επιτροπή η οποία αποτελείται από επτά προσωπικότητες που επιλέγονται μεταξύ των πρώην μελών του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου και νομομαθών αναγνωρισμένου κύρους. Ο διορισμός των μελών της επιτροπής και οι κανόνες λειτουργίας της αποφασίζονται από το Συμβούλιο, κατόπιν συστάσεως του προέδρου του Δικαστηρίου.

4. Η επιτροπή εκφέρει γνώμη όσον αφορά την επάρκεια των υποψηφίων για την άσκηση των καθηκόντων του δικαστή του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης. Η επιτροπή συνοδεύει τη γνώμη αυτή με κατάλογο υποψηφίων οι οποίοι διαθέτουν την πλέον κατάλληλη υψηλού επιπέδου πείρα. Ο κατάλογος αυτός πρέπει να περιλαμβάνει αριθμό υποψηφίων τουλάχιστον διπλάσιο του αριθμού των δικαστών που πρόκειται να διορισθούν από το Συμβούλιο.»

Η δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013

- 10 Στις 3 Δεκεμβρίου 2013, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2013, C 353, σ. 11, στο εξής: δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013), το σημείο 4 της οποίας είχε ως εξής:

«Επειδή η θητεία δύο δικαστών λήγει στις 30 Σεπτεμβρίου 2014, δημοσιεύεται πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων εν όψει του διορισμού δύο νέων δικαστών για περίοδο έξι ετών από την 1η Οκτωβρίου 2014 μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 2020.»

Η απόφαση (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/454

- 11 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 6 της απόφασης (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/454 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2016, για τον διορισμό τριών δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2016, L 79, σ. 30), έχουν ως εξής:
- «(1) Η θητεία δύο δικαστών του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης [...] έχει λήξει από τις 30 Σεπτεμβρίου 2014 και η θητεία ενός ακόμη δικαστή έχει λήξει από τις 31 Αυγούστου 2015. Είναι, συνεπώς, αναγκαίο, σύμφωνα με το άρθρο 2 και το άρθρο 3 παράγραφος 1 του παραρτήματος I του [...] Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...] να διορισθούν τρεις δικαστές για την κάλυψη αυτών των κενών θέσεων εργασίας.
- (2) Έπειτα από δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων [της 3ης Δεκεμβρίου] 2013 [...], η επιτροπή που συγκροτήθηκε δυνάμει του άρθρου 3 παράγραφος 3 του παραρτήματος I του [Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης] εξέδωσε γνώμη σχετικά με την επάρκεια των υποψηφίων για την άσκηση των καθηκόντων του δικαστή του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης. Η επιτροπή επιλογής συνόδευσε τη γνώμη της με κατάλογο έξι υποψηφίων οι οποίοι διαθέτουν την πλέον κατάλληλη υψηλού επιπέδου πείρα.
- (3) Μετά την πολιτική συμφωνία σχετικά με τη μεταρρύθμιση του δικαστικού αρχιτεκτονήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2015/2422 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015, για την τροποποίηση του πρωτοκόλλου αριθ. 3 περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2015, L 341, σ. 14)], το Δικαστήριο [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] υπέβαλε, στις 17 Νοεμβρίου 2015, πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο [...] της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ένωσης και των υπαλλήλων της, με ισχύ από την 1η Σεπτεμβρίου 2016.
- (4) Υπό τις συνθήκες αυτές, για λόγους χρονοδιαγράμματος, είναι σκόπιμο να μη δημοσιευθεί νέα δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων, αλλά να αξιοποιηθεί ο κατάλογος των έξι υποψηφίων με την πλέον κατάλληλη υψηλού επιπέδου πείρα που καταρτίστηκε από την επιτροπή επιλογής μετά τη δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων [της 3ης Δεκεμβρίου] 2013.
- (5) Συνεπώς, ενδείκνυται να διορισθούν δικαστές του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης τρία από τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στον εν λόγω κατάλογο, κατά τρόπον ώστε να διασφαλισθεί ισορροπημένη σύνθεση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών και όσον αφορά τα εκπροσωπούμενα εθνικά νομικά συστήματα. Τα τρία πρόσωπα στον εν λόγω κατάλογο που έχουν την πλέον κατάλληλη υψηλού επιπέδου εμπειρία είναι ο κ. Sean Van Raerenbusch, ο κ. João Sant'Anna και ο κ. Alexander Kornezov. Ο κ. João Sant'Anna και ο κ. Alexander Kornezov θα πρέπει να διοριστούν από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της παρούσας απόφασης. Δεδομένου ότι ο κ. Sean Van Raerenbusch ήταν ήδη δικαστής του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2014 και συνέχισε να ασκεί τα καθήκοντά του μέχρι την έκδοση απόφασης του Συμβουλίου σύμφωνα με το άρθρο 5 του [Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης], είναι σκόπιμο να διοριστεί για μια νέα θητεία από την επομένη της λήξης της προηγούμενης θητείας του.
- (6) Βάσει του άρθρου 2 του παραρτήματος I του [Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης], οι κενές θέσεις πρέπει να πληρούνται με τον διορισμό νέων δικαστών για περίοδο έξι ετών. Ωστόσο, με την εφαρμογή του προτεινόμενου κανονισμού για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ένωσης και των υπαλλήλων της, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης δεν θα

υφίσταται πλέον και η θητεία των τριών δικαστών που διορίζονται με την παρούσα απόφαση θα λήξει έτσι αυτοδικαίως την προηγούμενη ημέρα από εκείνη κατά την οποία θα εφαρμοστεί ο εν λόγω κανονισμός».

12 Το άρθρο 1 της αποφάσεως 2016/454 προβλέπει τα εξής:

«Οι ακόλουθοι διορίζονται δικαστές στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης:

- κ. Sean Van Raepenbush, από την 1η Οκτωβρίου 2014,
- κ. João Sant’Anna, από την 1η Απριλίου 2016,
- κ. Alexander Kornezov, από την 1η Απριλίου 2016.»

Το ιστορικό των υπό επανεξέταση υποθέσεων

Η επίμαχη διαδικασία διορισμού

- 13 Με την απόφαση 2009/474/EK, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 9ης Ιουνίου 2009, για τον διορισμό δικαστή στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 156, σ. 56), η Maria Isabel Rofes i Pujol διορίστηκε δικαστής του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης για περίοδο έξι ετών, από 1ης Σεπτεμβρίου 2009 έως την 31η Αυγούστου 2015.
- 14 Κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013, προκηρυχθείσας στο πλαίσιο της τότε επικείμενης λήξεως, στις 30 Σεπτεμβρίου 2014, της θητείας δύο άλλων δικαστών του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, ήτοι των S. van Raepenbusch και H. Kreppel, η επιτροπή του άρθρου 3, παράγραφος 3, του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: επιτροπή επιλογής) κατήρτισε κατάλογο με έξι υποψήφιους.
- 15 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν προέβη, πριν από τη λήξη των δύο αυτών θητειών, στον διορισμό δικαστών στις θέσεις των S. van Raepenbusch και H. Kreppel, οι τελευταίοι συνέχισαν να ασκούν τα καθήκοντά τους και μετά την 30ή Σεπτεμβρίου 2014, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 5, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά το οποίο κάθε δικαστής συνεχίζει να ασκεί τα καθήκοντά του μέχρι να αναλάβει καθήκοντα ο διάδοχός του. Η διάταξη αυτή είχε εφαρμογή στους δικαστές του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης δυνάμει του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος I του εν λόγω Οργανισμού.
- 16 Δεν δημοσιεύθηκε δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων στο πλαίσιο της τότε επικείμενης λήξεως της θητείας της M. I. Rofes i Pujol. Στο πλαίσιο αυτό, και κατ’ εφαρμογήν των διατάξεων που μνημονεύθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η ως άνω δικαστής συνέχισε να ασκεί τα καθήκοντά της και μετά την 31η Αυγούστου 2015.
- 17 Με την απόφαση 2016/454, το Συμβούλιο διόρισε, στις 22 Μαρτίου 2016, τρεις δικαστές στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ήτοι τον S. van Raepenbusch, από 1ης Οκτωβρίου 2014, καθώς και τους J. Sant’Anna και A. Kornezov, από 1ης Απριλίου 2016. Προκειμένου να προβεί στους διορισμούς σε αυτές τις τρεις θέσεις δικαστών (στο εξής: επίμαχη διαδικασία διορισμού), το Συμβούλιο χρησιμοποίησε τον κατάλογο των υποψηφίων που καταρτίστηκε κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013, και για την κενή θέση που κατείχε προηγουμένως η M. I. Rofes i Pujol (στο εξής: τρίτη θέση), παρότι η εν λόγω δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων δεν αφορούσε τη συγκεκριμένη θέση.
- 18 Οι J. Sant’Anna και A. Kornezov ορκίστηκαν στις 13 Απριλίου 2016.

- 19 Με απόφαση της 14ης Απριλίου 2016 (ΕΕ 2016, C 146, σ. 11), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης τοποθέτησε τους δικαστές K. Bradley, J. Sant'Anna και A. Kornezov στο δεύτερο τμήμα του για την περίοδο από 14 Απριλίου έως 31 Αυγούστου 2016.

Η υπόθεση C-542/18 RX-II

Το ιστορικό της διαφοράς

- 20 Ο E. Simpson, επικουρικός υπάλληλος στη μονάδα μεταφράσεως εσθονικής γλώσσας του Συμβουλίου από 1ης Ιουνίου 2004, προσελήφθη την 1η Ιανουαρίου 2005 ως δόκιμος υπάλληλος στον βαθμό AD 5, κατόπιν της επιτυχούς συμμετοχής του στον γενικό διαγωνισμό EPSO/LA/3/03 για την κατάρτιση πίνακα επιτυχόντων για την πρόσληψη αναπληρωτών μεταφραστών βαθμού (LA) 8. Προήχθη στον βαθμό AD 6 την 1η Ιανουαρίου 2008.
- 21 Κατά τη διάρκεια του έτους 2009, ο E. Simpson συμμετείχε επιτυχώς στον διαγωνισμό EPSO/AD/113/07. Ο πίνακας επιτυχόντων του διαγωνισμού δημοσιεύθηκε στις 28 Απριλίου 2009. Στις 25 Ιουνίου 2010, ο E. Simpson ζήτησε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), να προαχθεί στον βαθμό AD 9, επικαλούμενος το γεγονός ότι είχε επιτύχει στον διαγωνισμό EPSO/AD/113/07 που αντιστοιχεί στον βαθμό αυτόν και το γεγονός ότι τρεις υπάλληλοι, ευρισκόμενοι, κατά την άποψή του, σε κατάσταση παρεμφερή με τη δική του, είχαν προαχθεί κατά βαθμό, κατόπιν της επιτυχούς συμμετοχής τους σε διαγωνισμό ανώτερου βαθμού από τον δικό τους.
- 22 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 9ης Δεκεμβρίου 2010, το Συμβούλιο, απορρίπτοντας την αίτηση αυτή, επισήμανε ότι, ελλείπει διατάξεως του ΚΥΚ παρέχουσας στους υπαλλήλους το δικαίωμα να προαχθούν αυτοδικαίως κατά βαθμό λόγω επιτυχίας σε διαγωνισμό ανώτερου βαθμού από τον δικό τους, μια τέτοια απόφαση μπορούσε να εκδοθεί μόνον υπό το πρίσμα του συμφέροντος της υπηρεσίας και ότι, εν προκειμένω, το συμφέρον αυτό δεν συνέτρεχε λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως στην οποία τελούσε η μονάδα μεταφράσεως εσθονικής γλώσσας το έτος 2010.
- 23 Στις 8 Μαρτίου 2011, ο E. Simpson υπέβαλε διοικητική ένσταση ενώπιον του Συμβουλίου, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της εν λόγω αποφάσεως του Συμβουλίου. Η ένσταση απορρίφθηκε με απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2011.

Οι διαδικασίες ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου που προηγήθηκαν της εκδόσεως της πρώτης υπό επανεξέταση αποφάσεως

- 24 Στις 27 Δεκεμβρίου 2011, ο E. Simpson άσκησε προσφυγή-αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης κατά της αποφάσεως της 7ης Οκτωβρίου 2011.
- 25 Με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11, EU:F:2013:201), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ακύρωσε την απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2011 λόγω παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.
- 26 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Φεβρουαρίου 2014, το Συμβούλιο άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής.
- 27 Με απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, Συμβούλιο κατά Simpson (T-130/14 P, EU:T:2015:796), το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την ως άνω αίτηση αναίρεσεως, με το σκεπτικό ότι η συλλογιστική του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ενείχε ανακρίβεια ως προς τα πραγματικά στοιχεία, και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

- 28 Με διάταξη της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την προσφυγή-αγωγή του E. Simpson στο σύνολό της.
- 29 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Σεπτεμβρίου 2016, ο E. Simpson άσκησε αναίρεση κατά της εν λόγω διατάξεως. Η αίτηση αναίρεσεως πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με αριθμό υποθέσεως T-646/16 P.
- 30 Στις 21 Μαρτίου 2018, ο πρόεδρος του αναιρετικού τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε την επανάληψη της έγγραφης διαδικασίας στην υπόθεση αυτή κατόπιν, αφενός, της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο (αναιρετικό τμήμα) αναίρεσε την απόφαση της 28ης Ιουνίου 2016, FV κατά Συμβουλίου (F-40/15, EU:F:2016:137), με το σκεπτικό ότι η σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού που είχε εκδώσει την τελευταία αυτή απόφαση δεν ήταν νόμιμη, και, αφετέρου, της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2018, Επανεξέταση FV κατά Συμβουλίου (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), με την οποία το Δικαστήριο (τμήμα επανεξετάσεως) αποφάσισε ότι δεν συνέτρεχε λόγος επανεξετάσεως της αποφάσεως αυτής.
- 31 Στις 22 Μαρτίου 2018, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των συνεπειών οι οποίες πρέπει να αντληθούν, για την υπόθεση T-646/16 P, από την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση αυτή, οι διάδικοι υποστήριξαν, αφενός, ότι λόγος αναίρεσεως αντλούμενος από πλημμέλεια στη σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού, όπως εκείνη που διαπιστώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο με την τελευταία απόφαση, συνιστά λόγο δημοσίας τάξεως, ο οποίος πρέπει να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το αναιρετικό δικαστήριο, και, αφετέρου, ότι η διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), είχε υπογραφεί από τον ίδιο δικαστικό σχηματισμό με εκείνον η σύνθεση του οποίου κρίθηκε μη νόμιμη με την εν λόγω απόφαση. Επομένως, κατά τους διαδίκους, η ως άνω διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης έπρεπε να ανααιρεθεί για τους ίδιους λόγους με αυτούς που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση.

Η πρώτη υπό επανεξέταση απόφαση

- 32 Με την πρώτη υπό επανεξέταση απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο αναίρεσε τη διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου διαφορετικού από εκείνο που έκρινε την αίτηση αναίρεσεως προκειμένου αυτό να αποφανθεί σε πρώτο βαθμό επί της προσφυγής-αγωγής.
- 33 Οι σκέψεις 38 έως 46 της πρώτης υπό επανεξέταση αποφάσεως έχουν ως εξής:
- «38 Κατά πρώτον, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, λόγος αναίρεσεως συνιστάμενος στη μη νόμιμη σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού αποτελεί λόγο δημοσίας τάξεως, ο οποίος πρέπει να ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το αναιρετικό δικαστήριο, ακόμη και στην περίπτωση που η πλημμέλεια αυτή δεν προβλήθηκε πρωτοδίκως (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψεις 44 έως 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 39 Κατά δεύτερον, επιβάλλεται επίσης η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί καταρχήν να θεμελιώσει την απόφασή του επί νομικού λόγου τον οποίο έλαβε υπόψη αυτεπαγγέλτως, έστω και αν πρόκειται για λόγο δημοσίας τάξεως, χωρίς να έχει καλέσει προηγουμένως τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του λόγου αυτού (βλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2009, Επανεξέταση M κατά EMEA, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 40 Κατά τρίτον, επισημαίνεται ότι, με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), στο πλαίσιο της εξετάσεως του λόγου αναιρέσεως περί μη νόμιμης συνθέσεως του δικαστικού σχηματισμού τον οποίο προέβαλε η αναιρεσείουσα εξαιτίας πλημμέλειας στη διαδικασία διορισμού ενός εκ των δικαστών που μετείχαν στον σχηματισμό αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε τα ακόλουθα.
- 41 Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, όταν εκδόθηκε η απόφαση της 28ης Ιουνίου 2016, FV κατά Συμβουλίου (F-40/15, EU:F:2016:137), στη σύνθεση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (δεύτερο τμήμα) μετείχαν οι δικαστές K. Bradley, J. Sant'Anna και A. Kornezov. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε επίσης ότι, κατά το διατακτικό και την αιτιολογική σκέψη 5 της [αποφάσεως 2016/454], το Συμβούλιο είχε διορίσει ως δικαστές στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, κατά πρώτον, τον S. Van Raepenbusch, κατά δεύτερον, τον J. Sant'Anna και, κατά τρίτον, τον A. Kornezov. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι ο δικαστής K. Bradley δεν είχε διοριστεί δικαστής στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης με την απόφαση 2016/454 και δεν μπορούσε επομένως να είναι ο δικαστής στον οποίο αναφερόταν ο λόγος αναιρέσεως που μνημονεύθηκε στη σκέψη 40 ανωτέρω, ενώ, αντιθέτως, οι δικαστές J. Sant'Anna και A. Kornezov είχαν διοριστεί δικαστές στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης με την απόφαση αυτή.
- 42 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τον λόγο αναιρέσεως που αφορούσε πλημμέλεια της διαδικασίας διορισμού, διότι το Συμβούλιο διόρισε δικαστή στην [τρίτη θέση] επιλέγοντάς τον από τον κατάλογο των υποψηφίων που καταρτίστηκε κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων [της 3ης Δεκεμβρίου 2013] για την πλήρωση των κενών θέσεων των δικαστών S. van Raepenbusch και H. Kreppel στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ενώ ο κατάλογος αυτός δεν είχε καταρτιστεί για τον διορισμό δικαστή στην [τρίτη θέση]. Συναφώς, στη σκέψη 51 της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το Συμβούλιο, χρησιμοποιώντας τον κατάλογο που καταρτίστηκε κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 για την πλήρωση της τρίτης θέσεως [...], παρέβη το νομικό πλαίσιο που θέσπισε η δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013. Συνακόλουθα, αφού υπενθύμισε ότι, κατά το διατακτικό και την αιτιολογική σκέψη 5 της αποφάσεως 2016/454, το Συμβούλιο είχε διορίσει στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ως δικαστές, κατά πρώτον, τον S. van Raepenbusch, κατά δεύτερον, τον J. Sant'Anna και, κατά τρίτον, τον A. Kornezov, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο νομίμως μπορούσε να επιλέξει υποψήφιο από τον κατάλογο αυτό για τους δύο πρώτους διορισμούς, δεν μπορούσε εντούτοις νομίμως να πράξει το ίδιο για τον τρίτο διορισμό.
- 43 Τρίτον, με τη σκέψη 78 της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας της τηρήσεως των κανόνων που διέπουν τον διορισμό δικαστή για την εμπιστοσύνη των πολιτών και του κοινού στην ανεξαρτησία και την αμεροληψία των δικαστηρίων, ο δικαστής που κατέλαβε την επίμαχη θέση δεν μπορεί να θεωρηθεί νόμιμος δικαστής κατά την έννοια του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του [Χάρτη] και, ως εκ τούτου, αναίρεσε την απόφαση της 28ης Ιουνίου 2016, FV κατά Συμβουλίου (F-40/15, EU:F:2016:137), στο σύνολό της.
- 44 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι η διάταξη [της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136)] εκδόθηκε από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (δεύτερο τμήμα) συγκείμενο από τους δικαστές K. Bradley, J. Sant'Anna και A. Kornezov, δηλαδή εκδόθηκε από τον ίδιο δικαστικό σχηματισμό με εκείνον που εξέδωσε την απόφαση της 28ης Ιουνίου 2016, FV κατά Συμβουλίου (F-40/15, EU:F:2016:137), του οποίου η σύνθεση κρίθηκε μη νόμιμη με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16, EU:T:2018:22).

- 45 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως ο λόγος αναιρέσεως περί μη νόμιμης συνθέσεως του δικαστικού σχηματισμού, ο οποίος, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, υπομνησθείσα στη σκέψη 38 ανωτέρω, αποτελεί λόγο δημοσίας τάξεως που πρέπει να ερευνάται αυτεπαγγέλτως από τον αναιρετικό δικαστή, ακόμη και στην περίπτωση που η πλημμέλεια αυτή δεν προβλήθηκε πρωτοδίκως (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψεις 44 έως 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και, αφού ακουστούν οι διάδικοι, να εφαρμοστούν στην προκειμένη περίπτωση οι αρχές που υπομνήσθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22).
- 46 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως στο σύνολό της λόγω παραβιάσεως της αρχής του νόμιμου δικαστή την οποία καθιερώνει το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του [Χάρτη], παρέλκει δε η εξέταση των λόγων αναιρέσεως που προέβαλε ο ανααιρεσείων.»

Η υπόθεση C-543/18 RX-II

Το ιστορικό της διαφοράς

- 34 Από την 16η Μαΐου 2007 έως την 31η Αυγούστου 2013, ο ΗG, μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής, τοποθετήθηκε στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στα Ηνωμένα Έθνη στη Νέα Υόρκη (Ηνωμένες Πολιτείες).
- 35 Στις 15 Σεπτεμβρίου 2008, η Επιτροπή και ο ΗG υπέγραψαν συμφωνία για τη διάθεση υπηρεσιακής κατοικίας που αντιστοιχούσε στις ανάγκες της οικογενείας του (στο εξής: υπηρεσιακή κατοικία) βάσει του άρθρου 5 του παραρτήματος X του ΚΥΚ.
- 36 Τον Οκτώβριο του 2008, ο ΗG ενημέρωσε τη διοικητική προϊσταμένη της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στα Ηνωμένα Έθνη στη Νέα Υόρκη, την Α, αφενός, ότι δεν είχε μπορέσει να μετακομίσει στην υπηρεσιακή κατοικία λόγω προβλημάτων υγείας της θυγατέρας του, γεννηθείσας τον Ιούνιο του ίδιου έτους, και, αφετέρου, ότι θα στεγαζόταν στην υπηρεσιακή κατοικία, αλλά θα διέμενε επίσης σε τακτική βάση στο διαμέρισμα της συζύγου του, για να συντροφεύεται από την οικογένειά του. Ο ΗG υποστηρίζει επίσης ότι ενημέρωσε την Α, σε αδιευκρίνιστη ημερομηνία, ότι ένας φίλος του, ο Β, θα διέμενε στην υπηρεσιακή κατοικία για «λίγες ώρες» ή για «δύο ημέρες κάθε δύο εβδομάδες» ως «φύλακάς» της. Συναφώς, ο ΗG αναφέρει, αφενός, ότι ζήτησε από τον Β, τον Σεπτέμβριο του 2008, να εκπληρώσει στις απαιτούμενες διατυπώσεις έναντι του παρόχου ηλεκτρικού ρεύματος για την υπηρεσιακή κατοικία και, αφετέρου, ότι του παρέδωσε το κλειδί της υπηρεσιακής κατοικίας τον Δεκέμβριο του 2008.
- 37 Με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2015, η τριμερής αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: τριμερής ΑΔΑ) έκρινε, πρώτον, ότι ο ΗG, μη διαμένοντας με την οικογένειά του στην υπηρεσιακή κατοικία, παρέβη το άρθρο 5 του παραρτήματος X του ΚΥΚ, δεύτερον, ότι, παραλείποντας να υπογράψει ο ίδιος τη σύμβαση παροχής ηλεκτρικού ρεύματος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το σημείο 22.10.11.4 του οδηγού (vade-mecum) της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «Εξωτερικές Σχέσεις» προς τους υπαλλήλους που έχουν προσληφθεί στις Αντιπροσωπείες και, τρίτον, ότι η ζημία που απέρρευε από την εκ μέρους του θεσμικού οργάνου κάλυψη του κόστους για την αδικαιολόγητη μίσθωση της υπηρεσιακής κατοικίας οφειλόταν στην υπαίτια συμπεριφορά του ΗG. Κατά συνέπεια, η τριμερής ΑΔΑ επέβαλε στον ΗG την πειθαρχική ποινή της αναστολής προαγωγής κατά κλιμάκιο για περίοδο 18 μηνών και τον υποχρέωσε να αποκαταστήσει την εν λόγω ζημία ύψους 108 596,35 ευρώ.

38 Στις 9 Μαΐου 2015, ο ΗG υπέβαλε διοικητική ένσταση, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της απόφασης της 10ης Φεβρουαρίου 2015. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της τριμερούς ΑΔΑ της 10ης Σεπτεμβρίου 2015.

Οι διαδικασίες ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου που προηγήθηκαν της εκδόσεως της δεύτερης υπό επανεξέταση απόφασης

39 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 21 Δεκεμβρίου 2015, ο ΗG άσκησε προσφυγή-αγωγή με κύριο αίτημα, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2015 και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή σε αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη.

40 Με απόφαση της 19ης Ιουλίου 2016, ΗG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την εν λόγω προσφυγή-αγωγή και υποχρέωσε τον ΗG να φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

41 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Σεπτεμβρίου 2016, ο ΗG άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης αυτής. Η αίτηση αναίρεσεως πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου με αριθμό υποθέσεως T-693/16 P.

42 Κατόπιν της εκδόσεως της απόφασης της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), της οποίας το περιεχόμενο συνοψίζεται στη σκέψη 30 της παρούσας απόφασης, ο ΗG, με δικόγραφο κατατεθέν την 31η Ιανουαρίου 2018, ζήτησε να πληροφορηθεί εάν το Γενικό Δικαστήριο σκόπευε να καλέσει τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις όσον αφορά τις συνέπειες της απόφασης αυτής επί της σχετικής με την αίτησή του αναίρεσεως διαδικασίας.

43 Με διάταξη του προέδρου του αναιρετικού τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 2018 κινήθηκε εκ νέου η προφορική διαδικασία. Στις 26 Μαρτίου 2018, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις όσον αφορά τις συνέπειες που έπρεπε να συναχθούν εν προκειμένω από την εν λόγω απόφαση.

44 Ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση αυτή, οι διάδικοι επισήμαναν ότι η απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 19ης Ιουλίου 2016, ΗG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), είχε εκδοθεί από τον ίδιο δικαστικό σχηματισμό με εκείνον η σύνθεση του οποίου κρίθηκε μη νόμιμη με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Ο ΗG υποστήριξε επίσης ότι λόγος αναίρεσεως ο οποίος αφορά πλημμέλεια της σύνθεσης του δικαστικού σχηματισμού, όπως αυτή που διαπιστώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο με την τελευταία ως άνω απόφαση, συνιστούσε λόγο δημοσίας τάξεως και εντεύθεν συνήγαγε ότι η απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 19ης Ιουλίου 2016, ΗG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), έπρεπε να ανααιρεθεί για τους ίδιους λόγους με αυτούς που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Από πλευράς της, η Επιτροπή παραδέχθηκε ότι το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου στην τελευταία ως άνω απόφαση μπορούσε να δικαιολογήσει την αναίρεση της απόφασης του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 19ης Ιουλίου 2016, ΗG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), και την αναπομπή της υποθέσεως σε τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου διαφορετικό από εκείνο που κλήθηκε να αποφανθεί επί της ασκηθείσας από τον ΗG αιτήσεως αναίρεσεως.

Η δεύτερη υπό επανεξέταση απόφαση

- 45 Με τη δεύτερη υπό επανεξέταση απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 19ης Ιουλίου 2016, HG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), και ανέπεμψε την υπόθεση σε τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου διαφορετικό από εκείνο που είχε αποφανθεί επί της αιτήσεως αναίρεσεως προκειμένου αυτό να αποφανθεί σε πρώτο βαθμό επί της προσφυγής-αγωγής.
- 46 Η κρίση αυτή στηρίζεται, με τις σκέψεις 39 έως 47 της δεύτερης υπό επανεξέταση αποφάσεως, σε σκεπτικό κατ' ουσίαν πανομοιότυπο με το παρατιθέμενο στη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

- 47 Κατόπιν προτάσεως του πρώτου γενικού εισαγγελέα, το τμήμα επανεξετάσεως έκρινε, με τις αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2018, Επανεξέταση Simpson κατά Συμβουλίου (C-542/18 RX), και Επανεξέταση HG κατά Επιτροπής (C-543/18 RX), οι οποίες εκδόθηκαν δυνάμει του άρθρου 62, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 193, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ότι έπρεπε να επανεξεταστούν οι οικείες αποφάσεις προκειμένου να διαπιστωθεί αν θίγουν την ενότητα ή τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης. Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 195, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, το τμήμα επανεξετάσεως αποφάσισε, στις 14 Φεβρουαρίου 2019, να ζητήσει από το Δικαστήριο να παραπέμψει τις δύο υπό επανεξέταση υποθέσεις στο τμήμα μείζονος συνθέσεως.
- 48 Δεδομένης της μεταξύ τους συνάφειας, οι υποθέσεις C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II πρέπει να συνεκδικασθούν προς έκδοση κοινής αποφάσεως, καθόσον οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν την άποψή τους επί της σκοπιμότητας μιας τέτοιας συνεκδικάσεως κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Επί της επανεξετάσεως

- 49 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η απάντηση στο υπό επανεξέταση ζήτημα, το οποίο εκτίθεται στις σκέψεις 4 και 5 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να συναχθεί από το γεγονός και μόνον ότι το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2018, Επανεξέταση FV κατά Συμβουλίου (C-141/18 RX, EU:C:2018:218), ότι δεν συνέτρεχε λόγος επανεξετάσεως της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), επί της οποίας το Γενικό Δικαστήριο στήριξε τις υπό επανεξέταση αποφάσεις. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 4 και 5 της εν λόγω αποφάσεως του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο βασίστηκε στο ότι ο πρώτος γενικός εισαγγελέας, με την πρότασή του αναφορικά με την επανεξέταση της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), αφού εξέθεσε τους ιδιαίτερους λόγους για τους οποίους υπέβαλε σχετική πρόταση στο τμήμα επανεξετάσεως, επισήμανε ότι, κατά την εκτίμησή του, η απόφαση αυτή «δεν εμφανίζει, ως προς τον νομικό συλλογισμό της, σοβαρό κίνδυνο να θιγεί η ενότητα ή η συνοχή του δικαίου της Ένωσης». Επομένως, από την εν λόγω πρόταση επανεξετάσεως προέκυπτε ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 62, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επανεξέταση αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.
- 50 Όσον αφορά την απάντηση στο ζήτημα που αποτελεί αντικείμενο της παρούσας επανεξετάσεως, πρέπει να ερευνηθεί, σε πρώτο στάδιο, αν, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της γενικής αρχής περί ασφάλειας δικαίου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο αναϊρώντας τις αναίρεσιβληθείσες αποφάσεις με το σκεπτικό ότι ο δικαστικός σχηματισμός του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης που εξέδωσε τις αποφάσεις αυτές δεν είχε νόμιμη σύνθεση λόγω πλημμέλειας

την οποία ενείχε η διαδικασία διορισμού ενός εκ των μελών του σχηματισμού αυτού και η οποία συνεπαγόταν παραβίαση της αρχής του νόμιμου δικαστή που κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη.

- 51 Στο πλαίσιο της έρευνας αυτής, πρέπει να καθοριστεί, αφενός, υπό ποιες προϋποθέσεις ο διορισμός δικαστή μπορεί, όπως και στην περίπτωση των διαλαμβανομένων στο άρθρο 277 ΣΛΕΕ πράξεων, να αποτελέσει αντικείμενο παρεμπόδισης ελέγχου νομιμότητας. Αφετέρου, πρέπει να εξακριβωθεί αν η σχετική με τη διαδικασία διορισμού πλημμέλεια, την οποία διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο, εφόσον αποδειχθεί, συνεπαγόταν πράγματι παράβαση του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, δικαιολογούσα την αναίρεση των αποφάσεων αυτών.
- 52 Σε περίπτωση που κατόπιν της εν λόγω έρευνας προκύψει ότι οι υπό επανεξέταση αποφάσεις ενέχουν πράγματι πλάνη περί το δίκαιο, θα πρέπει να εκτιμηθεί, σε δεύτερο στάδιο, αν οι αποφάσεις αυτές θίγουν την ενότητα ή τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης.

Επί των προϋποθέσεων του παρεμπόδισης ελέγχου νομιμότητας της επίμαχης διαδικασίας διορισμού

- 53 Με τις υπό επανεξέταση αποφάσεις, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τον λόγο αναιρέσεως που στηριζόταν στη μη νόμιμη σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού που εξέδωσε τις αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις. Το Γενικό Δικαστήριο, βασιζόμενο στην απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ. (C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375), καθώς και στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), αποφάνθηκε, ειδικότερα, ότι επρόκειτο για λόγο δημοσίας τάξεως ο οποίος έπρεπε, ως εκ τούτου, να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το αναιρετικό δικαστήριο, ακόμη και στην περίπτωση που η πλημμέλεια αυτή δεν είχε προβληθεί πρωτοδίκως.
- 54 Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι η απόφαση 2016/454, με την οποία διορίστηκε δικαστής για την κάλυψη της τρίτης θέσεως στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, δεν συνιστά, όπως επισήμανε και η γενική εισαγγελέας ιδίως στα σημεία 118 έως 124 των προτάσεών της, πράξη γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ.
- 55 Ωστόσο, από το θεμελιώδες δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον ανεξάρτητου, αμερόληπτου και προηγουμένως νομίμως συσταθέντος δικαστηρίου, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, προκύπτει ότι κάθε υποκείμενο δικαίου πρέπει, καταρχήν, να έχει τη δυνατότητα να προβάλει προσβολή του δικαιώματός αυτού. Επομένως, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να μπορεί να εξακριβώσει αν πλημμέλεια την οποία ενείχε η επίμαχη διαδικασία διορισμού ήταν δυνατόν να είχε ως αποτέλεσμα προσβολή του εν λόγω θεμελιώδους δικαιώματος.
- 56 Πρέπει ακόμη να εξεταστεί αν το γεγονός ότι κανένας από τους διαδίκους των υπό κρίση υποθέσεων δεν είχε αμφισβητήσει τη νομιμότητα του δικαστικού σχηματισμού που εξέδωσε τις αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις εμπόδιζε την αυτεπάγγελτη εξέταση της εν λόγω νομιμότητας από το Γενικό Δικαστήριο.
- 57 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι εγγυήσεις περί προσβάσεως σε ανεξάρτητο, αμερόληπτο και προηγουμένως νομίμως συσταθέν δικαστήριο, και ιδίως εκείνες που καθορίζουν την έννοια του δικαστηρίου όπως και τη σύνθεσή του, αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη. Το δικαίωμα αυτό συνεπάγεται ότι κάθε δικαστήριο οφείλει να εξετάζει αν, με την εκάστοτε σύνθεσή του, συνιστά τέτοιο δικαστήριο όταν ανακύπτει επί του θέματος αυτού σοβαρή αμφιβολία. Η εξέταση αυτή είναι αναγκαία για την εμπιστοσύνη την οποία οφείλουν να εμπνέουν στους πολίτες τα δικαστήρια μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Υπό την έννοια αυτή, ο συγκεκριμένος έλεγχος συνιστά

ουσιώδη τύπο, η τήρηση του οποίου αποτελεί ζήτημα δημοσίας τάξεως και πρέπει να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψεις 46 και 48).

- 58 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη αποφασίζοντας, με τις υπό επανεξέταση αποφάσεις, να ερευνήσει αυτεπαγγέλτως τη νομιμότητα της συνθέσεως του δικαστικού σχηματισμού που εξέδωσε τις αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις, καθόσον η πλημμέλεια στη σύνθεση του αυτού δικαστικού σχηματισμού είχε διαπιστωθεί με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22).

Επί της πλημμέλειας στην επίμαχη διαδικασία διορισμού και επί της επιπτώσεώς της στο δικαίωμα των διαδίκων σε δικαστήριο που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως

Η πλημμέλεια στην επίμαχη διαδικασία διορισμού

- 59 Με τις υπό επανεξέταση αποφάσεις, το Γενικό Δικαστήριο, παραπέμποντας στην απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), αποφάνθηκε ότι το Συμβούλιο παρέβη το νομικό πλαίσιο που θέσπισε η δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 καθόσον χρησιμοποίησε τον καταρτισθέντα κατόπιν της εν λόγω προσκλήσεως κατάλογο υποψηφίων για την πλήρωση της τρίτης θέσεως.
- 60 Το συμπέρασμα αυτό ουδόλως ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.
- 61 Συγκεκριμένα, στο μέτρο που, κατά το σημείο 4 της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013, η πρόσκληση αυτή προκηρύχθηκε ρητώς και αποκλειστικώς για την πλήρωση των θέσεων των δύο δικαστών των οποίων η θητεία έληγε στις 30 Σεπτεμβρίου 2014, ήτοι εκείνων που κατείχαν οι δικαστές S. van Raepenbusch και H. Kreppel, και όχι για την πλήρωση και της τρίτης θέσεως, την οποία κατείχε προηγουμένως η δικαστής M. I. Rofes i Rujol, η θητεία της οποίας έληγε στις 31 Αυγούστου 2015, το Συμβούλιο, χρησιμοποιώντας για τον διορισμό στην τρίτη θέση τον καταρτισθέντα κατόπιν της ως άνω δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων κατάλογο υποψηφίων, παρέβη το νομικό πλαίσιο που το ίδιο το Συμβούλιο είχε θεσπίσει δημοσιεύοντας την εν λόγω πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων, νομικό πλαίσιο το οποίο ήταν υποχρεωμένο να τηρήσει. Οι «λόγ[οι] χρονοδιαγράμματος» στους οποίους αναφέρεται η αιτιολογική σκέψη 4 της αποφάσεως 2016/454, στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως του δικαστικού αρχιτεκτονήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση της εν λόγω δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων.
- 62 Αντιθέτως, η χρήση του καταλόγου αυτού για τον διορισμό στην τρίτη θέση προκύπτει ότι ήταν, κατά τα λοιπά, σύμφωνη με τους διέποντες τη διαδικασία διορισμού των δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κανόνες, σε αντίθεση με όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 52 έως 58 της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), κρίσεις οι οποίες εξάλλου δεν επαναλαμβάνονται ρητώς στις υπό επανεξέταση αποφάσεις.
- 63 Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 4, τρίτη περίοδος, του παραρτήματος I του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο κατάλογος υποψηφίων έπρεπε να περιλαμβάνει αριθμό υποψηφίων τουλάχιστον διπλάσιο του αριθμού των δικαστών που επρόκειτο να διορισθούν από το Συμβούλιο. Εν προκειμένω, ο κατάλογος που καταρτίστηκε κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 περιελάμβανε έξι υποψηφίους, δηλαδή όντως διπλάσιο αριθμό από τον αριθμό των δικαστών που διορίστηκαν βάσει του καταλόγου αυτού. Επομένως, υπήρξε εν προκειμένω πλήρης συμμόρφωση προς την εν λόγω διάταξη.

- 64 Περαιτέρω, βάσει κανενός στοιχείου δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση ότι τηρήθηκαν το άρθρο 257, τέταρτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ, το οποίο απαιτεί τα μέλη των ειδικευμένων δικαστηρίων να επιλέγονται μεταξύ προσώπων που παρέχουν πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας και έχουν την απαιτούμενη ικανότητα για την άσκηση δικαστικών καθηκόντων, το άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του οποίου κάθε πρόσωπο το οποίο πληρούσε τις προϋποθέσεις αυτές και είχε την υπηκοότητα της Ένωσης εδύνατο να υποβάλει την υποψηφιότητά του για τις θέσεις δικαστή στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ή το άρθρο 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος αυτού, δυνάμει του οποίου ο κατάλογος που κατάρτιζε η επιτροπή επιλογής έπρεπε να αναφέρει τους υποψηφίους που διέθεταν την πλέον κατάλληλη υψηλού επιπέδου πείρα.
- 65 Επομένως, ουδόλως αμφισβητήθηκε ότι η δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 ήταν ανοικτή σε κάθε πολίτη της Ένωσης που πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 257, τέταρτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ΣΛΕΕ, ότι και οι έξι υποψήφιοι που περιλαμβάνονταν στον κατάλογο που καταρτίστηκε κατόπιν της εν λόγω δημόσιας προσκλήσεως είχαν την υπηκοότητα της Ένωσης και είχαν κριθεί από την επιτροπή επιλογής ως κατάλληλοι για την άσκηση των καθηκόντων δικαστή στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης και ότι ο κατάλογος αυτός ανέφερε πράγματι τους υποψηφίους που διέθεταν την πλέον κατάλληλη υψηλού επιπέδου πείρα.
- 66 Όσον αφορά το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προέβλεπε ότι, κατά τον διορισμό των δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, το Συμβούλιο μεριμνά ούτως ώστε να είναι ισορροπημένη η σύνθεση του δικαστηρίου αυτού και να στηρίζεται στην ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών και όσον αφορά τα εκπροσωπούμενα νομικά συστήματα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε βεβαίως, με τη σκέψη 56 της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), ότι δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο η χρησιμοποίηση του καταρτισθέντος κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 καταλόγου υποψηφίων για τον διορισμό δικαστή στην τρίτη θέση να είχε ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό ορισμένων δυνητικών υποψηφίων για τη θέση αυτή, ιδίως υποψηφίων ισπανικής ιθαγένειας, οι οποίοι, λαμβανομένης υπόψη της απαιτήσεως που έθετε η διάταξη αυτή, ενδεχομένως απετράπησαν από τη συμμετοχή σε αυτήν τη δημόσια πρόσκληση καθόσον υπήρχε ήδη ένα μέλος ισπανικής ιθαγένειας στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κατά τον χρόνο της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων και η θέση του μέλους αυτού δεν είχε περιληφθεί στην εν λόγω πρόσκληση.
- 67 Παρά ταύτα, ουδόλως μπορεί να συναχθεί από την ως άνω διαπίστωση ότι ο διορισμός του δικαστή στην τρίτη θέση κατέληξε σε μη ισορροπημένη σύνθεση όσον αφορά τη γεωγραφική κατανομή ή την εκπροσώπηση των εθνικών νομικών συστημάτων στο πλαίσιο του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και ότι, ως εκ τούτου, το Συμβούλιο προέβη στον διορισμό αυτό κατά παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατά τα λοιπά, το γεγονός ότι ορισμένοι δυνητικοί υποψήφιοι ενδεχομένως απετράπησαν από τη συμμετοχή στη δημόσια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013, όπως διαπιστώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 56 της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), οφείλεται ευθέως και αποκλειστικώς στο γεγονός ότι η εν λόγω δημόσια πρόσκληση δεν απέβλεπε στην πλήρωση της τρίτης θέσεως, οπότε το γεγονός αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημμέλεια διακρινόμενη από την πλημμέλεια που διαπιστώθηκε με τη σκέψη 61 της παρούσας αποφάσεως.
- 68 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η πλημμέλεια στην επίμαχη διαδικασία διορισμού οφείλεται αποκλειστικώς στην εκ μέρους του Συμβουλίου παράβαση των όρων της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 και όχι σε παράβαση των απαιτήσεων του άρθρου 257, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ή του άρθρου 3 του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι επιπτώσεις της πλημμέλειας της επίμαχης διαδικασίας διορισμού στο δικαίωμα των διαδίκων σε δικαστήριο που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως

- 69 Με τις υπό επανεξέταση αποφάσεις, το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο εκ νέου στην απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22), έκρινε ότι, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας της τηρήσεως των κανόνων που διέπουν τον διορισμό δικαστή για την εμπιστοσύνη των πολιτών και του κοινού στην ανεξαρτησία και την αμεροληψία των δικαστηρίων, ο δικαστής που κατέλαβε την τρίτη θέση δεν μπορεί να θεωρηθεί νόμιμος δικαστής κατά την έννοια του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη.
- 70 Κατά τη διάταξη αυτή, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως.
- 71 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι επιταγές περί ανεξαρτησίας και αμεροληψίας αποτελούν ουσιώδες στοιχείο του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο είναι κεφαλαιώδους σημασίας για τη διασφάλιση της προστασίας του συνόλου των δικαιωμάτων των οποίων απολαύουν οι πολίτες βάσει του δικαίου της Ένωσης και για τη διασφάλιση της προάσπισης των κοινών αξιών των κρατών μελών οι οποίες μνημονεύονται στο άρθρο 2 ΣΕΕ, ιδίως δε της αξίας του κράτους δικαίου. Αυτές οι επιταγές περί ανεξαρτησίας και αμεροληψίας απαιτούν την ύπαρξη κανόνων, ιδίως όσον αφορά τη σύνθεση του οργάνου, τον διορισμό των μελών του, τη διάρκεια της θητείας τους και τους λόγους εξαιρέσεως ή παύσεώς τους, ώστε οι πολίτες να μην έχουν καμία εύλογη αμφιβολία ως προς τη στεγανότητα του εν λόγω οργάνου έναντι των εξωτερικών στοιχείων και ως προς την ουδετερότητά του έναντι των αντιπαρατιθέμενων συμφερόντων. Όσον αφορά ειδικότερα τις αποφάσεις διορισμού, είναι ιδίως αναγκαίο να διασφαλιστεί ότι οι ουσιαστικές προϋποθέσεις και οι όροι της διαδικασίας για την έκδοση των αποφάσεων αυτών δεν θα μπορούν να προκαλέσουν τέτοιες εύλογες αμφιβολίες όσον αφορά τους διορισθέντες δικαστές [πρβλ. απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, Α. Κ. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου), C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψεις 120, 123 και 134 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 72 Δεδομένου ότι το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη αντιστοιχεί στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), η έννοια και η εμβέλειά του είναι, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, ίδιες με εκείνες που του αποδίδει η εν λόγω Σύμβαση. Το Δικαστήριο οφείλει, επομένως, να ερμηνεύει το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη κατά τέτοιον τρόπο ώστε να διασφαλίζεται επίπεδο προστασίας σύμφωνο με εκείνο που κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, όπως ερμηνεύεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου [απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, Α. Κ. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου), C-585/18, C-624/18 και C-625/18, σκέψη 118 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 73 Κατά πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, με την προσθήκη της φράσεως «νομίμως λειτουργούντος» στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, της ΕΣΔΑ επιδιώκεται να αποτραπεί το ενδεχόμενο να αφηθεί η οργάνωση του δικαστικού συστήματος στη διακριτική ευχέρεια της εκτελεστικής εξουσίας και να διασφαλιστεί ότι ο τομέας αυτός θα διέπεται από νόμο θεσπιζόμενο από τη νομοθετική εξουσία κατά τρόπο σύμφωνο προς τους κανόνες που διέπουν την άσκηση της αρμοδιότητάς της. Η φράση αυτή απηχεί, μεταξύ άλλων, την αρχή του κράτους δικαίου και αφορά όχι μόνον τη νομική βάση της ίδιας της υπάρξεως του δικαστηρίου, αλλά και τη σύνθεση της έδρας σε κάθε υπόθεση, καθώς και κάθε άλλη διάταξη του εσωτερικού δικαίου της οποίας η μη τήρηση καθιστά μη νόμιμη τη συμμετοχή ενός ή περισσοτέρων δικαστών στην εξέταση της υποθέσεως, στις οποίες συγκαταλέγονται, ειδικότερα, οι σχετικές με την ανεξαρτησία και την αμεροληψία των μελών του οικείου δικαστηρίου διατάξεις (πρβλ. αποφάσεις του ΕΔΔΑ της

8ης Ιουλίου 2014, Biagioli κατά Αγίου Μαρίνου, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, §§ 72 έως 74, και της 2ας Μαΐου 2019, Pasquini κατά Αγίου Μαρίνου, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, §§ 100 και 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 74 Ομοίως, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου είχε ήδη την ευκαιρία να επισημάνει ότι το δικαίωμα κάθε προσώπου να εκδικάζεται η υπόθεσή του από «νομίμως [λειτουργούν]» δικαστήριο, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, ΕΣΔΑ, περιλαμβάνει, ως εκ της φύσεώς του, τη διαδικασία διορισμού των δικαστών (απόφαση του ΕΔΔΑ της 12ης Μαρτίου 2019, Ástráðsson κατά Ισλανδίας, CE:ECHR:2019:0312JUD002637418, μη τελεσίδικη, § 98).
- 75 Από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 71 και 73 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι πλημμέλεια κατά τον διορισμό των δικαστών εντός του οικείου δικαστικού συστήματος συνιστά παράβαση του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, ιδίως όταν η πλημμέλεια αυτή είναι τέτοιας φύσεως και σοβαρότητας ώστε να δημιουργείται πραγματικός κίνδυνος να μπορούν άλλες εξουσίες, ιδίως η εκτελεστική, να ασκήσουν αδικαιολόγητη διακριτική εξουσία θέτοντας σε κίνδυνο την ακεραιότητα του αποτελέσματος στο οποίο οδηγεί η διαδικασία διορισμού και δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό εύλογη αμφιβολία στους πολίτες ως προς την ανεξαρτησία και την αμεροληψία του ή των οικείων δικαστών, όπερ συμβαίνει οσάκις πρόκειται για θεμελιώδεις κανόνες που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της θεσπίσεως και της λειτουργίας του εν λόγω δικαιοδοτικού συστήματος.
- 76 Υπό το πρίσμα των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστεί αν η πλημμέλεια στην επίμαχη διαδικασία διορισμού συνεπάγεται εν προκειμένω προσβολή του δικαιώματος των διαδίκων να δικαστεί η υπόθεσή τους από δικαστήριο που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως, δικαίωμα το οποίο εγγυάται το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη.
- 77 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 68 της παρούσας αποφάσεως, η πλημμέλεια αυτή οφείλεται αποκλειστικώς στην παράβαση από το Συμβούλιο των όρων της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013.
- 78 Επιβάλλεται, επομένως, η διαπίστωση ότι ο διορισμός δικαστή στην τρίτη θέση πραγματοποιήθηκε τηρουμένων των θεμελιωδών κανόνων για τον διορισμό των δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ήτοι του άρθρου 257, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 3 του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 79 Στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός και μόνον ότι, για την πλήρωση της τρίτης θέσεως, το Συμβούλιο επέλεξε υποψήφιο από τον κατάλογο που καταρτίστηκε κατόπιν της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 δεν αρκεί ώστε να αποδειχθεί ότι υπήρξε παράβαση θεμελιώδους κανόνα της διαδικασίας διορισμού των δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης τέτοιας φύσεως και σοβαρότητας ώστε να δημιουργήθηκε πραγματικός κίνδυνος το Συμβούλιο να κάνει αδικαιολόγητη χρήση των εξουσιών του, θέτοντας σε κίνδυνο την ακεραιότητα του αποτελέσματος στο οποίο οδήγησε η διαδικασία διορισμού και δημιουργώντας, ως εκ τούτου, εύλογη αμφιβολία στους πολίτες ως προς την ανεξαρτησία και την αμεροληψία του δικαστή που διορίστηκε στην τρίτη θέση, ή και του τμήματος στο οποίο αυτός τοποθετήθηκε.
- 80 Ως προς το ζήτημα αυτό, η εξεταζόμενη πλημμέλεια στη διαδικασία διορισμού διαφέρει από την επίμαχη πλημμέλεια στην απόφαση του Δικαστηρίου ΕΖΕΣ της 14ης Φεβρουαρίου 2017, Pascal Nobile κατά DAS Rechtsschutz-Versicherungs (E-21/16), η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 75 της αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2018, FV κατά Συμβουλίου (T-639/16 P, EU:T:2018:22). Συγκεκριμένα, η τελευταία αυτή πλημμέλεια συνίστατο στον διορισμό δικαστή στο Δικαστήριο ΕΖΕΣ για θητεία της οποίας η διάρκεια είχε κατ' εξαίρεση οριστεί σε τρία αντί για έξι έτη και συνεπώς αφορούσε, σε αντίθεση με την εξεταζόμενη στις υπό κρίση υποθέσεις πλημμέλεια, παράβαση θεμελιώδους κανόνα σχετικού με τη διάρκεια της θητείας των δικαστών στο εν λόγω δικαστήριο και αποβλέποντος στην προστασία της ανεξαρτησίας τους.

- 81 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η παράβαση των όρων της δημόσιας προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων της 3ης Δεκεμβρίου 2013 από το Συμβούλιο δεν συνιστά παράβαση των εφαρμοστέων στον διορισμό των δικαστών στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης θεμελιωδών κανόνων του δικαίου της Ένωσης η οποία συνεπάγεται προσβολή του κατοχυρωμένου στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη δικαιώματος των αναιρεσιδόντων σε νομίμως συσταθέν δικαστήριο.
- 82 Ως εκ τούτου, και δεδομένου ότι οι υπό επανεξέταση αποφάσεις δεν περιλαμβάνουν άλλα στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση την τήρηση του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, με τις αποφάσεις αυτές, ότι παραβιάστηκε η εν λόγω διάταξη. Επομένως, η πλημμέλεια για την οποία γίνεται λόγος στην προηγούμενη σκέψη δεν μπορούσε αφ' εαυτής να δικαιολογήσει την αναίρεση δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας από τον δικαστικό σχηματισμό στον οποίο τοποθετήθηκε ο δικαστής που διορίστηκε στην τρίτη θέση.
- 83 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο αναιρώντας τις αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις στηριζόμενο αποκλειστικώς στην πλημμέλεια που ενείχε η επίμαχη διαδικασία διορισμού.

Επί της υπάρξεως προσβολής της ενότητας ή της συνοχής του δικαίου της Ένωσης

- 84 Η πλάνη περί το δίκαιο την οποία ενέχουν οι υπό επανεξέταση αποφάσεις είναι ικανή να θίξει την ενότητα και τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης.
- 85 Συγκεκριμένα, οι υπό επανεξέταση αποφάσεις είναι πιθανόν να αποτελέσουν νομολογιακό προηγούμενο για μέλλουσες υποθέσεις, δεδομένου ότι η εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή από το Γενικό Δικαστήριο του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη μπορεί να έχει επιπτώσεις σε άλλες υποθέσεις στο πλαίσιο των οποίων βάλλεται ο διορισμός μέλους δικαστικού σχηματισμού και, γενικότερα, προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος σε ανεξάρτητο, αμερόληπτο και προηγουμένως νομίμως συσταθέν δικαστήριο.
- 86 Επιπλέον, το δικαίωμα αυτό έχει θεμελιώδη και οριζόντιο χαρακτήρα στην έννομη τάξη της Ένωσης, της οποίας η ερμηνεία και η συνοχή πρέπει να διασφαλίζονται από το Δικαστήριο, τούτο δε ιδίως όταν ανακύπτουν συναφή ζητήματα εντασσόμενα σε ειδικό πλαίσιο για το οποίο δεν έχει ακόμη διαμορφωθεί πάγια νομολογία του Δικαστηρίου.
- 87 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι οι υπό επανεξέταση αποφάσεις θίγουν την ενότητα και τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, δικάζοντας κατ' αναίρεση, έκρινε ότι η σύνθεση του δικαστικού σχηματισμού του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ο οποίος εξέδωσε τις αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις ήταν μη νόμιμη λόγω πλημμέλειας την οποία ενείχε η διαδικασία διορισμού ενός εκ των μελών του δικαστικού σχηματισμού αυτού, με αποτέλεσμα παραβίαση της αρχής του νόμιμου δικαστή που κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, και αναίρεσε τις εν λόγω αποφάσεις.

Επί των αποτελεσμάτων της επανεξετάσεως

- 88 Το άρθρο 62β, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορίζει ότι, αν το Δικαστήριο διαπιστώσει ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου θίγει την ενότητα ή τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης, αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο δεσμεύεται από τα νομικά ζητήματα τα οποία έλυσε το Δικαστήριο. Όταν αναπέμπει την υπόθεση, το Δικαστήριο μπορεί, επιπλέον, να υποδείξει τα αποτελέσματα της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου τα οποία πρέπει να θεωρηθούν οριστικά ως προς τους διαδίκους. Κατ' εξαίρεση, αν η λύση της διαφοράς

απορρέει, λαμβανομένου υπόψη του αποτελέσματος της επανεξετάσεως, από τις διαπιστώσεις περί των πραγματικών περιστατικών στις οποίες στηρίχθηκε η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικώς επί της διαφοράς.

- 89 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο δεν μπορεί να περιοριστεί στη διαπίστωση περί διασπάσεως της συνοχής ή της ενότητας του δικαίου της Ένωσης, χωρίς να αντλήσει συνέπειες από τη διαπίστωση αυτή όσον αφορά τις δύο υπό κρίση διαφορές (βλ., επίσης, απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2015, Επανεξέταση Missir Mamachi di Lusignano κατά Επιτροπής, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 90 Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο αναίρεσε, με τις υπό επανεξέταση αποφάσεις, τις αναιρεσιβληθείσες αποφάσεις λόγω παραβάσεως του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη, χωρίς να εξετάσει τους λόγους τους οποίους είχαν προβάλει οι αναιρεσιδόντες προς στήριξη των αντίστοιχων αιτήσεων τους αναίρεσεως, πρέπει να εξαφανιστούν οι υπό επανεξέταση αποφάσεις και να αναπεμφθούν οι υποθέσεις ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των λόγων αυτών.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 91 Κατά το άρθρο 195, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφόσον η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου που αποτελεί αντικείμενο επανεξετάσεως έχει εκδοθεί δυνάμει του άρθρου 256, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων.
- 92 Ελλείπει συγκεκριμένων κανόνων διεπόντων τον επιμερισμό των εξόδων στο πλαίσιο επανεξετάσεως, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 2) Οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ανααιρετικό τμήμα) της 19ης Ιουλίου 2018, Simpson κατά Συμβουλίου (T-646/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:493), και ΗG κατά Επιτροπής (T-693/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:492), θίγουν την ενότητα και τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης καθόσον το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δικάζοντας κατ' αναίρεση, έκρινε ότι ο δικαστικός σχηματισμός του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο οποίος εξέδωσε, αντιστοίχως, τη διάταξη της 24ης Ιουνίου 2016, Simpson κατά Συμβουλίου (F-142/11 RENV, EU:F:2016:136), και την απόφαση της 19ης Ιουλίου 2016, ΗG κατά Επιτροπής (F-149/15, EU:F:2016:155), δεν είχε νόμιμη σύνθεση λόγω πλημμέλειας την οποία ενείχε η διαδικασία διορισμού ενός εκ των μελών του εν λόγω δικαστικού σχηματισμού και η οποία συνεπαγόταν παραβίαση της αρχής του νόμιμου δικαστή που κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αναίρεσε τις εν λόγω αποφάσεις.
- 3) Εξαφανίζει τις εν λόγω αποφάσεις.
- 4) Αναπέμπει τις υποθέσεις στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 5) Ο Erik Simpson, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο ΗG, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Βουλγαρική Κυβέρνηση φέρουν τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο των διαδικασιών επανεξετάσεως.

(υπογραφές)